

Det Danske Teater, men forslaget imødekommer også et ønske om større fleksibilitet i ordningen. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg personligt er glad og tilfreds med, at fusionen ser ud til at være lykkedes. Jeg tror, det er til gavn for dansk teater.

Over for Venstres ordfører, hr. Kim Andersen, vil jeg selvfølgelig godt understrege, at den fusion, vi her taler om, jo på ingen måder rækker ved den principielle aftale, der også er mellem Kulturministeriet og Det Danske Teater om, at man skal opretholde turnéaktiviteten på samme niveau som tidligere. Så der er altså ikke ændret ved profilerne for Folketeatret og for Det Danske Teater i den nye fusion. Forpligtelserne er der stadig væk, nu får man blot nogle synergi-effekter af at være sammen.

Så har der i offentligheden også været en, synes jeg, noget skinger diskussion om armslængdeprincippet. Derfor var jeg utrolig glad for, at den socialdemokratiske ordfører, fru Jytte Andersen, understregede, at de mennesker, som sidder i Københavns Teaters bestyrelse, er valgt ud fra deres kvalifikationer og i enighed blandt forligspartierne. Hvis der er noget, som forligspartierne og kulturministeren – som jeg kan tale for – ikke har blandet sig i, så har det været de beslutninger, man har truffet i Københavns Teaters bestyrelse, for der er en armslængde til den bestyrelse.

Der har været en masse myter og en skinger tone i den offentlige debat om det her, og derfor er det også vigtigt at få slået fast, at den bestyrelse, der sidder for Københavns Teater, er autonom og har en integritet, som gør, at den selvfølgelig træffer sine egne beslutninger. Men diskussionen er jo altid velkommen, for diskussionen om armslængdeprincippet er altid af stor betydning, hvis vi ønsker et stærkt og selvstændigt teaterliv – og det tror jeg vi alle sammen ønsker.

Men når det så bliver udlagt som magtcentralisering, at Københavns Teaters afgørelser er endelige og ikke kan indbringes for en højere administrativ enhed, synes jeg altså, at kæden hopper af, for det er jo netop for at beskytte armslængdeprincippet, at jeg foreslår den bestemmelse. Der er tale om et forslag, der præciserer de gældende forvaltningsmæssige regler på området, og den foreslåede bestemmelse understreger, at der gælder et armslængdeprincip mellem Københavns Teaters beslutninger og det politiske niveau. Derfor står jeg egentlig meget undrende over for indvendingerne imod det der princip.

Ellers ville det jo være sådan, vil jeg tage ret mange væddemål på, at hver eneste gang man var utilfreds med en afgørelse – hvis nu en teaterchef ikke blev genudnævnt, og det har vi jo ligesom set her i løbet af efteråret – så ville man indbringe den afgørelse for kulturministeren, og så ville det jo i sidste ende være kulturministeren, der skulle sidde og udpege teaterchefer for de enkelte teatre. Det ville jeg selvfølgelig synes var meget sjovt og meget spændende lige nu, men jeg er da ikke sikker på, at jeg ville synes, det var sjovt og spændende efter en måned, når der var meget debat om de inkompetente beslutninger, jeg givetvis havde truffet i forbindelse med valget af teaterchefer.

Derfor må jeg understrege, at det drejer sig om både en principiel stillingtagen til armslængdeprincippet og at sikre en skærm omkring Københavns Teaters bestyrelse, sådan at de får lov til at træffe deres beslutninger, og jeg vil igen understrege, at det er vores opfattelse, at det også præciserer de gældende forvaltningsmæssige regler på området. Det er altså den praksis, man har i forvejen.

Med de ord vil jeg gerne takke for bemærkningerne og ser frem til en velvillig behandling af lovforslaget i Kulturudvalget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Der er lige et par spørgsmål. Fru Elsebeth Gerner Nielsen er den første.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I dag har Københavns Teater en bevilling på 108 mio. kr. Hvis vi lægger bevillingen fra Det Danske Teater oveni, bliver den samlede bevilling til Københavns Teater inklusive Det Danske Teater 128 mio. kr. Samtidig har Københavns Teater taget en beslutning om, at Gladsaxe Teater ikke længere skal være en del af Københavns Teater. Konsekvensen af det er, at man skyder en udgift på mellem 6 og 10 mio. kr. over i egne teaterordningen. I egne teaterordningen er der 46,5 mio. kr. om året, altså cirka halvdelen af det, der er i Københavns Teater på nuværende tidspunkt.

Kl. 13.00

Kan ministeren forstå, at Det Radikale Venstre er bekymret over den kolossale skævvridning, der sker af bevillingerne mellem København og resten af landet og mellem små og store teatre – til fordel for de store teatre og til fordel for København?